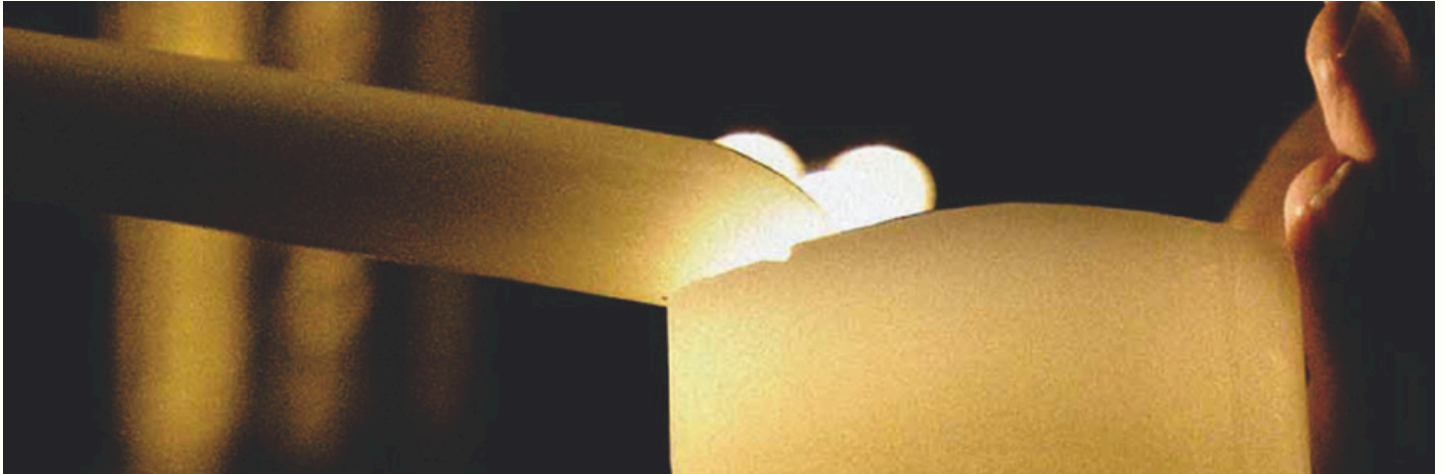

INLIA NIEUWSBRIEF

Beste vrijwilliger,

Hierbij onze laatste nieuwsbrief van 2024. Met allereerst een bezoek aan een jong Turks gezin dat na 19 maanden in onze crisisopvang een eigen plekje kreeg in Oosterwolde. We gingen kijken hoe ze daar hun nieuwe leven aan het opbouwen zijn. Een vooruitzicht waar veel mensen in onze crisisopvang naar verlangen.

Verder in deze nieuwsbrief: hoe staat het met INLIA's verhuizing naar het Convent, hoe gaat de opvang van asielzoekers in nood in Groningen volgend jaar verder nu het kabinet de financiering staakt, een reportage over het sportprogramma in het INLIA Gasthuis Groningen en een foto-impressie van de burendag dit najaar.

De dagen worden korter, de temperaturen dalen en velen ervaren dat er een gure wind waait in de wereld. Maar Kerst is in aantocht. We hangen lichtjes op, steken kaarsen aan en vinden warmte in elkaars gezelschap. We maken er wat van. Dat geldt zeker voor jullie als vrijwilligers; jullie maken de wereld een beetje mooier. Dat geeft iedereen om je heen een beetje moed. Dank voor alles wat jullie doen, bij INLIA en elders.

Alvast heel fijne dagen gewenst en een goede winter. En je weet het hè? Als je iets wil delen in een nieuwsbrief of er een leuk idee voor hebt: mail of bel, app of vertel!

IN DEZE EDITIE

**EEN NIEUWE START
VOOR YASIN, ŞEYMA,
MUSA EN YUSA**

**INLIA'S VERHUIZING
NAAR HET CONVENT**

**BED, BAD, BROOD IN
GRONINGEN BLIJFT
OPEN**

**BEJAARDE DAMES
IN DE GYM**

**FOTO-IMPRESSIE VAN DE
BURENDAG**

“Een nieuwe start”

Şeyma en Yasin op hun nieuwe plekje in Oosterwolde

Het is een idyllisch klein straatje, nieuwbouw gepresenteerd als een oud dorpsstraatje. Geen auto's, wel plek voor voetgangers, fietsers en spelende kinderen. In Oosterwolde, Friesland. Een dorp met nog geen 10.000 inwoners. Heel wat anders dan de bijna 6 miljoen zielen tellende hoofdstad van Turkije waar Şeyma, Yasin en hun kinderen vandaan komen.

Nee, in Ankara hadden ze nog nooit van Oosterwolde gehoord, lacht Şeyma. Maar ze zijn dolblij hier te zijn. Een leuk huisje, leuke burens. Eigenlijk is het een straatje voor alleen ouderen. De Güneşjes zijn het enige gezin. “Alleen onze kinderen maken hier lawaai”, lachen ze. De burens storen zich er niet aan. “Heel vriendelijke mensen.”

“Toen we hier kwamen, hebben we taartjes gekocht en de burens uitgenodigd op de koffie. Ze kwamen met bloemen en zelfs een kinderfietsje. Wat een ontvangst”, zegt Yasin. “Wij hebben nu een tweede leven, een nieuwe start. In een nieuw land, een nieuwe woonplaats, een nieuw huis, met een nieuwe taal, een nieuw rijbewijs, alles nieuw.” Twee jaar zijn ze nu in Nederland. Zij was in Turkije advocaat, hij officier in de marine.

Urenlang in de bus

Een aantal jaren geleden begonnen de problemen. Niet dat ze er graag over praten. Ze hebben twee kinderen, ze willen vooruit. Maar het is bekend: wie in Turkije anders denkt over politiek of religie, kan maar beter zwijgen. Kritische geesten worden sinds 2016 niet meer geduld in het leger. Advocaten kunnen beter geen mensen verdedigen die opkomen voor vrijheid van meningsuiting of andere mensenrechten. “Maar nu zijn we veilig”, zegt Yasin.

In september 2022 geleden stappen ze op het vliegtuig en vragen ze na de landing op Schiphol asiel. Oudste zoon Musa is dan 3 jaar, zijn jongere broertje Yusa 6 maanden oud. Van Schiphol gaat het naar Ter Apel. “Er waren heel veel mensen daar. Te veel”, vertelt Yasin, “Er was geen plek om te slapen.” Een bus brengt hen naar een slaapplek, urenlang rijden ze rond. Geen idee dat Nederland zo groot was, denken ze verwonderd. Maar 3,5 uur na vertrek uit Ter Apel stappen ze uit in ... Roden.

Één plek, met lieve mensen

40 Dagen verblijven ze daar met 3 gezinnen in het kerkgebouw van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt De Open Hof in Roden. Ze zijn er welkom en prijzen zich daarmee gelukkig. Dan gaan ze door naar de opvang van INLIA in Hoogkerk. Ze zitten er eerst met een Russisch gezin, daarna nog ruim 10 maanden met een Turks gezin. INLIA zorgt voor tal van activiteiten voor de ouders én de kinderen en Musa gaat naar school zodra hij 4 jaar is geworden.

Op 1 februari van dit jaar krijgt het gezin een verblijfsvergunning, dan is het wachten op een woning. “Het is zo fijn dat we al die tijd bij INLIA konden blijven”, zegt Yasin, “Op één plek, niet van azc naar azc. En met leuke, lieve mensen die allerlei dingen organiseren.” Het sleept hen erdoor. Want thuiszitten is moeilijk, zeker in die onzekere omstandigheden.

“Het lijkt wel besmettelijk, vrijwilligerswerk. Wie het meemaakt, gaat het vervolgens zelf ook doen.”

Vrijwilligerswerk: zien is doen

Het project DementTalent koppelt ‘gezonde’ vrijwilligers aan dementerende vrijwilligers. Yasin schoffelt, zijn bejaarde maatje helpt en vertelt hem ondertussen de Latijnse namen van bomen en planten. Want die informatie tovert zijn dementerende brein nog wel tevoorschijn. “Fantastisch voor ons allebei”, zegt Yasin.

Het lijkt wel besmettelijk, vrijwilligerswerk. Wie het meemaakt, gaat het vervolgens zelf ook doen. Zo werkt het in ieder geval voor de Güneşjes.

Het Convent van Groningen

Er wordt hard gewerkt aan de verbouwing van het Convent van Groningen, het nieuwe 'huis' voor INLIA. We zaten er al eerder, in het begin van dit millennium. In het voormalige klooster Mariënholm aan de Merwedestraat in Groningen-Zuid boden we toen voor diverse gemeenten noodopvang - feitelijk een voorloper van de Landelijke Vreemdelingen Voorziening die we nu in het Gasthuis hebben.

We willen er nu onze kantoren inrichten, maar veel meer dan dat! We willen er 'Het Convent van Groningen' van maken. Met inspiratiebijeenkomsten, lezingen, kennissessies, cursussen, trainingen, tentoonstellingen en evenementen. Er komt een logies afdeling voor meerdaagse cursussen of voor bijvoorbeeld gasten van evenementen. Ook is het mogelijk dat we daar in geval van nood kwetsbare mensen kortdurend crisisopvang bieden.

Het oude pand wordt daartoe in ere hersteld, met een moderne twist om het geschikt te maken voor hedendaags en toekomstig gebruik. En zoals het gaat met verbouwingen, is ook deze verbouwing onderweg tegen aardig wat hobbels aangelopen. Daarom duurt het al langer dan we hadden gehoopt voordat we er in kunnen trekken. Op dit moment koersen we op een verhuizing rond de jaarwisseling. We houden je op de hoogte van de vorderingen!

Groningen houdt ‘bed, bad, brood’-opvang open

Het zal jullie niet ontgaan zijn: het kabinet stopt de financiering van de ‘bed, bad, brood’-regeling oftewel de Landelijke Vreemdelingen Voorziening, per 1 januari. INLIA voert die regeling uit in het INLIA Gasthuis Groningen. Lang was onduidelijk of de opvang van dakloze asielzoekers volgend jaar nog zou kunnen bestaan.

Groninger burgemeester Koen Schuiling maakte net voor z’n vertrek in oktober duidelijk dat de gemeente Groningen de opvang voort zal zetten: “Wij willen mensen zonder enig perspectief niet op straat hebben. Als het middelen kost, dan doen we dat, in de eerste plaats vanwege de medemenselijkheid. Anders kunnen deze mensen geen kant op.” Gemeenteraad en college stemden in. Alleen de eenmansfractie van de PVV wil de opvang sluiten.

John van Tilborg noemde het kabinetsbesluit eerder al “rampzalige symboolpolitiek waarmee de minister ervoor kiest om problemen niet op te lossen, maar te vergroten”. Immers: de LVV werkt. Mensen in de opvang worden begeleid om te werken aan een nieuwe toekomst; terugkeer, doormigratie of legaal verblijf hier. En dat lukt in circa twee derde van de gevallen!

Het is die begeleiding die nu nog wel op de tocht staat. Want weliswaar is helder dat de gemeente de opvang voortzet, maar de vraag is nog in welke vorm. Begeleiding kost personeel en tijd, en dus geld. Directie en bestuur van INLIA kijken samen met het gemeentebestuur wat haalbaar is.

Gym, gym, gym; bejaarde dames gaan ervoor

Begeleider Jinke fronst haar wenkbrauwen. De bejaarde Nina heeft er aardig de pas in op de loopband, wat heet. “Dit is veel te snel, denk ik.” Ze checkt; 6,5 km per uur. Dat is inderdaad ruim boven wandelsnelheid, maar Nina wil het niet langzamer aan doen. Terwijl Jinke probeert het geluid uit de boxen te overstemmen – Rick James zingt “She’s a super freak, super freak” – bekommert sportbegeleider Jesse zich om een andere dame die bezig is met gewichten.

Plaats van handeling: de gym in het Gasthuis. De gasten: vier bejaarde dames met toch best wat gezondheidsproblemen. Maar zie: de een staat op de loopband, de ander fietst, een derde doet krachttraining en een vierde probeert een apparaat uit dat een kruising tussen step en handfiets lijkt.

Twee begeleiders zijn er op deze woensdagmiddag. Het is alweer wat maanden geleden dat het sportprogramma werd gedraaid op het Gasthuis, maar de effecten werken nog door.

Sportprogramma? Jazeker. Bedacht door Jesse, die sinds januari in het Gasthuis werkt. Dat begon als bijbaan, diensten meedraaien op de receptie. Het beviel hem. Hij deed de opleiding sportkunde. En op enig moment begon het te kriebelen; als hij werk en opleiding nou eens kon combineren? Dat zou toch mooi zijn. Die gym in het Gasthuis, die kon veel intensiever benut worden, vond Jesse. Daar zouden de gasten baat bij hebben. Fysiek én mentaal.

“Sommigen kwamen vaker dan dat ene halfuurtje. Mensen ontdekten dat het leuk was.”

Over de drempel

Maar hoe krijg je mensen over de drempel? De sportschool of gym mag in Nederland ‘n redelijk ingeburgerd verschijnsel zijn, in veel andere landen is dat niet zo. Hij begon erover tegen directeur John van Tilborg. In no-time hadden ze met z’n tweeën het plannetje uitgedacht. Als woonbegeleiders nou eens meededen? En als gasten de eerste maand nou eens werden beloond voor deelname? Met lekker fruit en een gezondheidsbudget voor wie het die eerste vier weken volhield?

Begeleiders zochten gasten op om het programma uit te leggen en hen te vragen of ze mee wilden doen. Mensen die er wel wat voor voelden werden ingedeeld in kleine groepjes, zodat ze een beetje gelijk opgingen. Dat werden nogal wat groepjes, want heel veel mensen zeiden ‘ja’. Jesse: “Ja, echt heel veel! Twee derde deed mee. Echt geweldig. En het ging ook steeds meer leven. Sommigen kwamen vaker dan dat ene halfuurtje. Mensen ontdekten dat het leuk was.”

En het effect houdt dus langer aan, getuige de dames die deze middag lekker aan het sporten zijn. Er komen nog steeds dagelijks 5 tot 10 mensen naar de gym, die er voorheen geen voet binnen hadden gezet. Terwijl de ‘bonus’ alleen de eerste vier weken gold, nu alweer maanden geleden. Naast Jesse houden begeleiders als Jinke én enthousiaste vrijwilligers het programma en de gasten in de benen.

Wist je dat?

We sinds 26 augustus 2022 al rond de 160.000 overnachtingen hebben gerealiseerd voor de crisisopvang van asielzoekers voor wie geen plek was in Ter Apel?

Op zo'n 80 locaties door heel Nederland hebben we sindsdien mensen opgevangen, zoals de familie Güneş over wie je in deze nieuwsbrief las. Een kwart van de ongeveer 200 gasten die we nu in deze crisisopvang hebben is minderjarig, voor het overgrote deel kinderen van 12 jaar en jonger.

Burendag

In het najaar hielden we op vier locaties Burendagen. Onder het motto 'Ontmoeting is verbinding'. De foto's geven je een indruk, het verhaal erbij vind je op onze site: ['Maak kennis met je burens want ontmoeting is verbinding'](#)

